

Dosarul nr. 2rac-266/18

Prima instanță: Judecătoria Chișinău, sediul Central (jud: R. Țurcanu)

Instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău (jud: G. Dașchevici, S. Gîrbu, L. Bulgac)

ÎNCHEIERE

18 iulie 2018

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție,

în componența:

Președintele completului, judecătorul
judecătorii

Oleg Sternioală
Iurie Bejenaru
Mariana Pitic

examinând chestiunea cu privire la admisibilitatea recursului declarat de către Societatea cu Răspundere Limitată „Trattoria”,

în cauza civilă, la cererea de chemare în judecată depusă de către Firma de Producție și Comerț „Angroconscom” Societate cu Răspundere Limitată împotriva Societății cu Răspundere Limitată „Trattoria” cu privire la încasarea penalității, dobânzii de întârziere și taxei de stat,

împotriva deciziei din 22 martie 2018 a Curții de Apel Chișinău, prin care a fost admis apelul declarat de către Firma de Producție și Comerț „Angroconscom” Societate cu Răspundere Limitată, a fost casată hotărârea din 31 mai 2017 a Judecătoriei Chișinău, sediul Central și a fost emisă o nouă hotărâre,

c o n s t a t ă :

La data de 17 martie 2017 FPC „Angroconscom” SRL a depus cerere de chemare în judecată împotriva SRL „Trattoria” cu privire la încasarea penalității și taxei de stat.

În motivarea acțiunii reclamanta a indicat că, la data de 27 mai 2016 a depus cerere de chemare în judecată împotriva SRL „Trattoria” cu privire la încasarea datoriei în mărime de 68874, 96 de lei, ce rezultă din contractul f/n din 01 ianuarie 2013 și taxei de stat în cuantum de 2066, 25 de lei.

A afirmat că, pe parcursul examinării cauzei, la data de 06 iulie 2016 a depus cerere de concretizare a cerințelor, prin care a solicitat suplimentar încasarea penalității în mărime de 13473, 07 lei.

A specificat că, la data de 19 iulie 2016 SRL „Trattoria” a achitat datoria în mărime de 58875, 03 lei, fapt confirmat prin dispoziția de plată nr. 2230.

A susținut că, prin încheierea din 08 septembrie 2016 a Judecătoriei Rîșcani, mun. Chișinău, cauza civilă la cererea de chemare în judecată depusă de către FPC

„Angroconscom” SRL împotriva SRL „Trattoria” cu privire la încasarea datoriei, a fost scoasă de pe rol, din motivul neprezentării în ședința de judecată a reprezentantului FPC „Angroconscom” SRL care în perioada 08 -15 septembrie 2017 s-a aflat în concediu anual.

A menționat că, la data de 21 februarie 2017 FPC „Angroconscom” SRL a expediat la adresa juridică a SRL „Trattoria” notificarea f/n, prin care a solicitat achitarea penalității prevăzute de pct. 4.2. din contract și taxa de stat, or în caz contrar vor fi nevoiți să se adreseze repetat în instanța de judecată în baza art. 268 alin. (3) din Codul de procedură civilă pentru încasarea silită a sumei penalității, cu compensarea cheltuielilor de judecată.

A indicat că, la data de 14 martie 2017 notificarea a fost returnată cu mențiunea „nereclamat”.

A solicitat încasarea de la SRL „Trattoria” în beneficiul FPC „Angroconscom” SRL a sumei de 14699, 70 de lei, cu titlul de penalitate și taxei de stat în mărime de 2066, 25 de lei.

La data de 20 mai 2017 reclamanta FPC „Angroconscom” SRL a depus cerere de concretizare a cerințelor, prin care solicitat încasarea sumei în mărime de 19354, 17 lei, constituită din 4654, 47 de lei, cu titlul de dobândă de întârziere, 14699, 70 de lei, cu titlul de penalitate și suma de 580, 63 de lei, cu titlul de taxă de stat.

Prin hotărârea din 31 mai 2017 a Judecătoria Chișinău, sediul Central, cererea de chemare în judecată depusă de către FPC „Angroconscom” SRL împotriva SRL „Trattoria” în partea încasării dobânzii de întârziere și cheltuielilor de judecată, a fost respinsă ca neîntemeiată, iar în partea încasării penalității, a fost respinsă ca fiind depusă cu încălcarea termenului de prescripție.

Prin decizia din 22 martie 2018 a Curții de Apel Chișinău, a fost admis apelul declarat de către FPC „Angroconscom” SRL, a fost casată hotărârea din 31 mai 2017 a Judecătoria Chișinău, sediul Central și a fost emisă o nouă hotărâre prin care a fost admisă integral acțiunea depusă de către FPC „Angroconscom” SRL și a fost dispusă încasarea de la SRL „Trattoria” în beneficiul FPC „Angroconscom” SRL a sumei de 4654, 47 de lei cu titlu de dobânda de întârziere, a sumei de 14699, 70 de lei cu titlu de penalitate și a sumei de 910, 63 de lei cu titlu de cheltuieli aferente judecării pricinii, în total a sumei de 19684, 17 lei.

Instanța de apel și-a argumentat concluzia prin faptul că pretențiile FPC „Angroconscom” SRL sunt întemeiate, deoarece se încadrează în prevederile art. 602 din Codul civil. Or, faptul executării tardive a obligației nu este negat de pârât, iar FPC „Angroconscom” SRL este îndreptățit să ceară achitarea penalității contractuale și dobânzii de întârziere.

La data de 08 mai 2018 SRL „Trattoria” a declarat prin intermediul oficiului poștal recurs împotriva deciziei din 22 martie 2018 a Curții de Apel Chișinău.

În motivarea recursului s-a indicat că, instanța de apel a interpretat în mod eronat legea și a aplicat o lege care nu trebuia să fie aplicată.

A susținut că, procesul civil petrecut în ordine de apel nu-și găsește legalitatea prin faptul că a fost lipsită de instanță de a face cunoștință cu dosarul pentru a putea

participa la proces, astfel fiind îngăduit dreptul la un proces echitabil.

A solicitat admiterea recursului, casarea deciziei instanței de apel și hotărârii instanței de fond, dispunând scoaterea cererii de pe rol în temeiul art. 267 lit. a) din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 434 alin. (1) din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel.

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că, recursul a fost declarat în termen, or decizia contestată a fost pronunțată la data de 22 martie 2018, iar recursul a fost depus prin intermediul oficiului poștal, la data de 08 mai 2018.

Examinând temeiurile recursului în raport cu materialele cauzei civile, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că, recursul este inadmisibil din următoarele motive.

În conformitate cu art. 430 din Codul de procedură civilă, sînt în drept să declare recurs: a) părțile și alți participanți la proces; b) martorul, expertul, specialistul, interpretul și reprezentantul, cu privire la compensarea cheltuielilor de judecată ce li se cuvine.

Potrivit art. 437 alin. (3) din Codul de procedură civilă, în cazul când recursul este declarat prin reprezentant, la cererea de recurs se anexează și documentul, legalizat în modul stabilit, care atestă împuternicirile acestuia dacă în dosar lipsește o astfel de împuternicire.

În legătură cu dispozițiile de drept citate supra și în urma audierii raportului verbal al judecătorului raportor, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție constată existența temeiului prevăzut la art. 433 lit. c) din Codul de procedură civilă, pentru considerentele ce succed.

Colegiul reamintește că în cauzele civile Convenția pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale nu garantează un drept de recurs și că o eventuală procedura de examinare a admisibilității acestuia este în concordanță cu Convenția (a se vedea, inter alia, Erik OVLISEN împotriva Danemarcei, nr. 16469/05, 30 august 2006 sau Kukkonen împotriva Finlandei (nr. 2), nr. 47628/06, 13 aprilie 2009, § 24).

În plus, un stat care dispune de astfel de instanțe de recurs are obligația să se asigure că justițiabilii se bucură de principiile unui proces echitabil garantate de art. 6 alin. (1), în special de dreptul de acces la o instanță, de dreptul de a fi audiat (a se vedea, inter alia, Lebedinschi v. Republica Moldova, 16 septembrie 2015, § 32).

Cu privire la primul aspect, instanța de recurs observă că, în proceduri civile, o persoană poate cu greu să conceapă preeminența dreptului fără existența posibilității de acces la instanțele de judecată (a se vedea, printre altele, Golder v. the United Kingdom, hotărâre din 21 ianuarie 1975, Seria A nr. 18, p. 16-18, §§ 34 in fine și 35-36; Z and Others v. the United Kingdom [GC], nr. 29392/95, §§ 91 93, ECHR 2001-V; și Kreuz v. Poland, nr. 28249/95, § 52, ECHR 2001 VI).

Totuși, „dreptul la o instanță” nu este absolut. Acesta poate fi, prin natura sa, supus

limitărilor, deoarece dreptul de acces, prin sine, cere reglementare din partea statului. Garantând părților în litigiu un drept efectiv de acces la o instanță care să hotărască asupra „drepturilor și obligațiilor lor cu caracter civil”, articolul 6 § 1 acordă statului dreptul de a alege liber mijloacele care să fie utilizate în acest scop.

În acest sens, Curtea Europeană a statuat că restricția impusă accesului la o instanță judecătorească sau un tribunal nu va fi compatibilă cu articolul 6 § 1, decât dacă aceasta urmărește un scop legitim și există o proporționalitate rezonabilă între mijloacele folosite și scopul legitim urmărit (a se vedea, spre exemplu, *Tinnelly & Sons Ltd and Others și McElduff and Others v. the United Kingdom*, Reports 1998- IV, p. 1660, § 72).

În același context, art. 60 alin. (1) din Codul civil, prevede că persoana juridică își exercită, de la data constituirii, drepturile și își execută obligațiile prin administrator.

Conform art. 2 alin. (2) din Legea privind societățile cu răspundere limitată nr. 135 din 14 iunie 2007, societatea își exercită, de la data constituirii, drepturile și obligațiile sale prin intermediul administratorului, iar art. 71 alin. (1) lit. b) și alin. (2) al aceleiași Legi, administratorul este în drept să reprezinte fără procură societatea în raporturile cu organele statului, cu terții și în instanțele de judecată. În cazul desemnării mai multor administratori, aceștia au împuterniciri de reprezentare egale, dacă actul de constituire nu prevede altfel.

Potrivit art. 75 alin. (2), (3) din Codul de procedură civilă, procesele persoanelor juridice se susțin în instanță de judecată de către organele lor de administrare, care acționează în limitele împuternicirilor atribuite prin lege, prin alte acte normative sau prin actele lor de constituire, precum și de către alți angajați împuterniciți ai persoanei juridice, de către avocați sau avocați stagiați. Conducătorul organizației își confirmă împuternicirile prin documentele prezentate în judecată ce atestă funcția sau calitatea lui de serviciu ori, după caz, prin actele de constituire. În caz de dizolvare sau lichidare a persoanei juridice, interesele ei pot fi reprezentate de administratorul din oficiu sau de lichidator, desemnați în condițiile legii.

Ansamblul acestor norme de drept urmăresc scopul legitim al protecției intereselor legale ale persoanei reprezentate, întrucât, în conformitate cu art. 75 alin. (4) din Codul de procedură civilă, actele procedurale efectuate de reprezentant în limitele împuternicirilor sale sunt obligatorii pentru persoana reprezentată în măsura în care ele ar fi fost efectuate de ea însăși. Culpă reprezentantului este echivalentă culpei părții.

Din conținutul cererii de recurs declarată de către SRL „Trattoria” rezultă că aceasta a fost depusă și semnată de către Stepanov Vitalie, în funcția de administrator.

Totodată, materialele cauzei atestă că SRL „Trattoria” a fost reprezentată în instanța de fond de către avocatul Ciorbă Sergiu, iar în instanța de apel de către Igor Blanari, prin procura nr. 18/P din 01 august 2017.

Mai mult ca atât, potrivit extrasului din Registrul de stat al persoanelor juridice, administrator al SRL „Trattoria”, a fost desemnat Golan Dumitru (f.d. 8).

Astfel, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție constată că la materialele cauzei lipsesc careva acte care să

confirme împuternicirile lui Stepanov Vitalie ce atestă funcția lui de serviciu ori, după caz, prin actele de constituire.

Prin urmare, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție a stabilit cu certitudine că la această etapă recursul declarat de SRL „Trattoria” este depus de către o persoană care nu este în drept să-l declare, iar sub sancțiunea art. 433 lit. c) din Codul de procedură civilă, urmează a fi considerat inadmisibil.

În conformitate cu prevederile art. 270, 431 alin. (2), art. 433 lit. c), art. 440 alin. (1) Cod de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

dispune:

Recursul declarat de Societatea cu Răspundere Limitată „Trattoria” se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Oleg Sternioală

judecătorii

Iurie Bejenaru

Mariana Pitic